

— — — — —
NURULLAH GENÇ

Ateş Semazenleri

— — — — —
ŞİR

SON YANGIN

Son Yangın

Benim değil o eski ateş semazenleri
Şimdi viranelerini ağlatıyor tenleri
Dalgın ırmaklarını kuruttum acıların
Rengi değişti sevda ikliminin, suların
Geçmişini arayan o divane köprüler
Akşamın kollarında yıkıldı birer birer
Yağmuru anlamayan bulutlar benim değil
Gün batımına mahkûm umutlar benim değil

Âşikâr olmuş meğer tende can, canda cânan
Bende yanan nûrudur, nûrumdur onda yanan
Şimdi doruklardayım, ne yoksulum, ne yetim
Şu incecik kalbimdir varlığına hüccetim
Nice serv-i kâmet ki, kuru bir yaprak imiş
Meğer ruhum savrulan bir avuç toprak imiş
Benim değil o hülya, hânende, siyah ılık
Benim değil o saray, şehriyâr, o karmaşık
Ölümü gezginlere bağışlayan şahmeran
Benim değil o sahra, fırtınalar, kum ve kan
Aklı bile çaresiz koyan mağrur pençeli
Benim değil o mühür sevdahısı, o deli
Perdeler indi zaman perisinin yüzüne
Gecesini bağladım ağlayan gündüzüne

Duymadığım seslerle uçuyor şimdi kuşlar
Ellerimden tutuyor sıra dağlar ve taşlar
Son bir titreyiş kaldı karanlıkta, uyanmak
Kül olmadan vuslatın kapısına dayanmak
Belki bir yol bulunur kırılan aynalarda
Bahçıvan handan olur bu ebedî baharda
Dumanlı ayinleri bitti evin, sokağın
Geldiğini söylüyor hayat yeni bir çağın
Yeni bir sonsuzluğa açılan pencereler
Söyleyin, o mihrimah muammadan ne haber
Ey eski çığlıklarım ne haber, neredesiniz
Şimdi yalnızlığa mı gömülüyor sesiniz
Yıkıldı zindanlarım, dehlizlerim, mahzenim
Güllerim son yangında açıyor şimdi benim

Son yangın, kâinatın her yerinden duyulan
Son yangın, ceylanların gözlerinden yayılan
Son yangın kâh bembeyaz, kâh kırmızı bir rüya
Son yangın gölgesini bırakıyor uykuya
Söz, incinin mercanla buluştuğu derinlik
Yürek bir tahtırevan, sessizlik ve serinlik
Kalem son limanıdır deniz fenerlerinin
Nilüferler büyümüş içinde her birinin
Ben Nuh'un gemisiyim; o bir tufan güneşi
İki meftûn pervane ağlatıyor dervişi
Hayal, melekler kadar ıraktadır ve yakın
Zülûfleri tutuştu bu yangında firâkın
Bu yangın dokunuyor derine, hep derine
Bu yangında yürüyor yolcular kaderine

Öğün ey aşk masalı okuyan tarih, öğün
Salıncaklarında ay benimdir şimdi göğün
Benimdir arzdan arşa tebessümle yükselen
O terennüm, o dua, yed-i beyzâdan gelen
Rüzgâr benim, ölümsüz karanfiller benimdir
O esrarlı ülkeler, nazlı iller benimdir
Küheylan alev alev bir mezile koşuyor
Bu son yangını şimdi kâinat konuşuyor

Sükût Merdivenleri

I. Merdiven

Sapsarıyken gözüne masmavi göründüler
Geçtin aynalarından yılların ötesine
Onlar bilmedikleri bir rüyadan döndüler
Ayak izlerindeki çığlıkların sesine

Bir bak hayallerine, simsiyah ve kördüğüm
Bu hüsrân mahşerini nasıl anlayamazsın
Ne kadar da sevimli seni görünce ölüm
Bir kuşun kanadına gülü bağlayamazsın

Rüzgâr taşlı bir yolda dokundu ellerine
Fedakâr göklerine eremeyen onlardı
Umudunu bıraktın gölgelerin yerine
Oysa senin dilinden ateş bile anlardı

Uslanmadın; bahçıvan güz topladı bahçende
Dumanlı bir mahzene göçüp gitti tenleri
Şimdi seni bekliyor gündüzünde, gecende
O ıssız ve karanlık, sükût merdivenleri

Biraz dinlen ve yürü, kabuğuna dön, uyan
İnanmışın her vuslat bir ayrılık dağıdır
Toprağa bak, gülümse, müsterih ol ve dayan
Hayat, bir inkisarın mutlu karanlığıdır

II. Merdiven

Gördüğün her rüyayı sana zehir edenler
Mağrur ama çaresiz birer devran oldular
Ruhunu bir başına bırakıp da gidenler
Kendi rüyalarında şimdi viran oldular

Işık sende yansıyor, anlamadın; yüreğın
Yıllar yılı vefasız parıltılar aradı
Sandın ki, duyguları olur da bir meleğın
Nûrlu adınla büyür belki dünyada adı

Çıktığın her yolculuk son buldu kederinle
Uslansaydın, yüzüne kapanmazdı kapılar
Ayırmayı bilmedin sığ olanı derinle
Günah çeşmelerinden akıp kirlendi sular

Ah, şimdi sessizliğin katındasın; mağaran
Ellerinde biriken yanlıgılarla dolu
Zindanına yürürken var mı Leyla'ya varan
Bir kuyudan nereye çıkar sevdanın yolu

III. Merdiven

O müphem kapılardan çevir artık yüzünü
Yokluğunu bekleyen günlerin yâdını tut
Bulamadın kalplerin derûnunda özünü
Seni son merdivende bekliyor şimdi sükût

Değil mi ki, içinde parlayan her yıldızın
O elemli gecede kaydığı bir gök vardı
Dirilmiştin bir şiir ikliminde ansızın
Heyhat, yine gönlünün çiçekleri sarardı

Avuçlarında ömrün, yürü yalnız başına
Bu hayal âleminde ne tekilsin, ne çoğul
Doğar doğmaz mı girdin bu sevda savaşına
Sana hakikatini gösteren rüyayı bul

Arama mevsimlerin esrarını âhında
Bitsin artık aldanış, bu hüsrân ve bu nazar
Öldür kelimelerin feryadını ruhunda
Suskunluğun sarayı ya kalbindir, ya mezar

Bak İŖte

Nur yüzlü tebessümler bırakıp da yurduma
Bazen rüzgâr olursun burçlarında gecenin
Öteyi omuzlayıp gelir bazen de rüzgâr
Başımdaki dumanı dağıtır gözlerinle
Züleyha'yı Yusuf'a götürürken atlılar

Bak işte, tohum şimdi rüyada, derindedir
Bir dua mahşerinin sonsuz mihverindedir
Avucundan taşıyor kevser dolu bir sebil
Merhamet ki, o leylî saçlarında uyuyan
Son derin aynasıdır tenhayı bilenlerin
Yüreğimde ay gizli, sinemde bir karanfil
Bense yine bir nehir, şeb-i yelda ve mahrum
Bazen de bir cellâdın simsiyah ellerinde
Eski bir bahçıvanın korkularına mahkûm

Bak işte, bir gözyaşı damlası, boynu bükük
Bir ayna sırlarını döküyor toprağına
Kendi karanlığına gömülüyor sönen mum
Bak işte, uyandırdı gelişin ağaçları
Her yaprakta o mahzun düşlerimin oyası
Özsuyunda sen varsın çiçeklerin; her düşte
Kapılar, pencereler sana vurgun, bak işte

Sus ve yürü; ruhumun sarayıdır otağın
Gizli bir şehzadenin sırrında kaybol ve sus
Bilsen ki, sultanlığın, tahtındadır bu çağın
Hüzün ki, ne girift bir dünyadır sana mahsus
Bak yine ayağına kapandı köleler; sus
Doğ'u'nun o efsunlu harabelerinde mi
Kayıp cennetlerini aradın da mevsimin
Ki her gece yıldızlar saatleri kırdılar
Akrebini zincire vurup sonbaharında
Yelkovandan kederin hesabını sordular

Sen Şimdi ne kadar da Züleyha'sın ki öyle
Beyaz bir gül taşırsın avuçlarında her ân
Rüyalarında bile senin için ağlayan
Parmağının ucunda bir Yusuf görüyorsun
Öteden sıra dağlar geliyor sevda ile
Denizler senindir al; umudu denizlerin
Körpe bir nergis olup düşünce eŐiğine
Ruhumun kumruları, kardelenleri, senin

Sustuğunda, kelime yangını, cümle kışı
Konuş; suyu ısınsın buz tutan çeŐmelerin
Durduğunda duraklar mutlu; yollar çaresiz
Yürü; ayak bastığın kara parçalarında
Irmaklar gökyüzüne akıyor ardın sıra
Kımıldayan yokuŐta, uğuldayan iniŐte
Yolcular izlerini soruyorlar, bak işte

Bozkırdaki sureti kayboldu bir çobanın
Bir vadiye akmanın eşiğindedir zaman
Bir ney bulup üflesem gözlerine bakarak
Kamış kül, ses kıvılcım, boşlukta bir yanardağ
Anlayamıyor muyum kirpiğinde bulutlar
Avare kuşlar gibi benim göğümü arar
Yalnızlığı gül kokan benim bahçelerimde
Rengârenk bir kelebek oluyor bakışların
Anlayamıyor muyum, en gizemli şarkılar
Dudakların ruhuma dokunduğunda çalar

Gece aydınlığında bir devin kalbindesin
Bir hayalden kalan her muamması ömrümün
Senin duygularında çözülüyor ansızın
Yüzünle buluşuyor yüzümün çizgileri
Yankısını sesinde arıyor çığlıklarım
İçimde kum saati, ne ileri, ne geri

Bulunur belki bir gün bir şehirde bir sokak
Bir ev, sessiz bir oda, her köşesinde bahar
Öyle mağrur ki zaman yeniden doğmak için
Bir kadın bir cihangir istiyor kaderinden
Bir adam, kucağında güneş, ay ve yıldızlar
Kâinatın o sonsuz, o esrarlı yerinde
Bak işte, tarihini arıyor ellerinde

Ankara'ya Vardığımda Bembeyaz

Heyecan ki, bitimsiz bir fırtınaydı o gün
Sarsılıyordu zaman, ufuklar ve kardelen
Bir bekleyen var beni karanlığın kalbinde
Gidiyorum; yıldızlar mütebessim, ay derinden
Efsaneler yurdunun has bahçesi nerede
Gidiyorum; aynalar unutsun mevsimleri
Gökkuşağı olmalı gökyüzünde gözlerin

Yollar nasıl da mağrur, kıvrım kıvrım mutluluk
Her şey kayıp gidiyor altından ellerimin
Bir bekleyen var beni uzakta ve çaresiz
Dağlara bakıyorum: Duman duman ayrılık
Hava biraz bulutlu, biraz dalgın ve ayaz
Ömrüm bir muammanın avuçlarında şimdi
Düşlerim, Ankara'ya vardığımda bembeyaz

Ankara'ya Vardığımda Bembeyaz II

Eskiden ağlardı yalnızlığına
Bir buzullar denizi, gölgeler ülkesiydi
Hangi el dokundu bir akşam vakti
Hangi gözyaşları intizar ile
Yıkadı bu şehrin karanlığını
Ne kadar güzelmiş kuşluk, ikindi
Gecesi bir rüya, sabahı bayram
Bu şehirde her şey bembeyaz şimdi

O müstear şarkı
Su yüzlü dilâ
Kim bilir hangi evde, hangi sokağındadır
Belki de hanların otağındadır
Ayın pırlantası
Yıldızın hası
Gezginlerin hâlâ bulamadığı
O mahmur yürüyüş
O gök cilâsı
Kim bilir, belki de Kafdağı'ndadır

Sorsaydım bu şehrin aynalarına
Sizin de başınız döndü mü bir gün
Karardı mı gözleriniz ansızın
Uğradıysa kalbe bir bahar, bir yaz
Belki de yüzünden yayıldı onun
Ankara'ya vardığımda bembeyaz

Böyle miydi eskiden bu şehrin kuşları
Dalgaları bulur kan denizinden
Taşırlardı ıssız bahçelerine
Şimdi her birinde Leyla tutkusu
Rüzgârı alarak kanatlarına
Bakıp bakıp uçuyorlar bir yere

Rüyaları böyle miydi eskiden
Ölüm esrarengiz yanılgılarla gelir
Takılırdı şehrin ayaklarına
Şimdi kapılarda Züleyha çiçekleri
Pencerelerde leylak
Ateş bile mutlu, serin mi serin
Ey ruhumun kalbi
Mağrur ve nihan
Hasret yalnızlığın duvağını açıyor
Yokuşlarda gülümsüyor gözlerin

Beyaz bir uçurtma, beyaz bir bulut
Işıldayan bir yay
Ve bir dolunay
Az kaldı dağların devrilmesine
Ey kalem onu yaz, onda beni yaz
Gördüm ki, yârini arayan sesler
Her yerde ram olmuş onun sesine
Ankara'ya vardığımda bembeyaz

Ankara'dan Ayrılırken Kırmızı

Ne kadar da güzelmiş akşamleyin ağlamak
Her gözyaşı damlası bir rüya çeşmesidir
Böylesine içten mi bakarmış insana gök
Bulutları karadır unutulmuş bir tenin
Toprak desen, rengârenk bir yalnızlık, bin umut
Hıçkırarak, en vefakâr çiçeğin yaprağında
Bulmakmış o efsunlu yıldızını gecenin

Kırmızı önce bahar, sonra tahtında ömrün
Saba Melikesi'nin kışkandığı bir hayal
Kızılay'da kuşların titreyen kanatları
Karanlık dağıtmasın diye efkârımızı
İnletir Kocatepe önünde o kırılğan
Son koşuyu bekleyen doludizgin atları
Alevdir, Ankara'dan ayrılırken kırmızı